

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
ВРАБЕЦ И СИПКА

chitanka.info

Вали сняг. Почна от снощи, до утринта не спря. Покри гората и полето, затрупа стрехи, дворове и огради.

— Сип! Сип! Сип! — пищеше от ранно утро едно малко сиво птиче, кацнало върху оградата.

— Аха! — извикаха хората. — Ето я и Сипката. Прилетяла е от гората и се моли още повече сняг да насипва. Чакай ти, ще видиш, проклетнице!

И запратиха по птичката дълга тояга. Но птичето отлетя навреме и се скри в клонете на високата вишна. Долу имаше посипан пресен тор от обора. Там бяха кацнали ята врабци, чуруликаха и кълвяха сламките.

От къщата излезе човек с дълга ловджийска пушка, прицели се във врабците и гръмна. Вдигна се облак сняг и перушина, някои врабци отлетяха с писък, други паднаха мъртви, а трети подскачаха из снега с пречупени крака и криле. Човекът се затича, излови живите, прибра мъртвите и весело се завърна в къщи.

Един стар Врабец долетяла вишната при Сипката. Той още трепереше от страх.

— Брей, че лоши хора имало в това село — рече Сипката. — Какво стана, Врабчо, раниха ли те?

Врабецът се огледа плахо наоколо, поглади разрошените си пера и изцвърча:

— Чрив! Чрив! Чрив! Добре съм, отървах се и този път, ала роднините ми — бог да ги прости! Всички паднаха в торбата на ловеца.

— Че какъв е този лош човек? Защо ви гръмна? Какво зло сте му сторили?

— Никакво! — отвърна ѝ сърдито Врабецът. — Не го ли видиш — дояло му се врабча яхния, затова ни гръмна. Всички човеци са такива!

— Елате при нас в гората. Там няма човеци и ще си живеете на свобода. Пък и зърна има по бурените, колкото искаш!

— Ами ти защо си дошла тук, щом е толкова добре в гората? — попита недоверчиво Врабецът.

— Ей така — на разходка. Да видя какво става по света. Да се почудя на ума ви... Сип! Сип! Сип! Хайде, Врабчо, с мене! Тръгваш ли?

Врабецът беше прочут мъдрец. Той се замисли. Защо пък да не отиде? По-добре ли е да го кълват тук кокошките по буницето, да бяга от сивия котарак или пък да падне някой ден в тенджерата на ловеца?

— Далечно ли е гората? — попита той колебливо.

— След десет минути — там сме.

— Ами има ли къде да ноцуваме?

— Охо, ще видиш каква топла къщичка си имам аз. Ще спим двамата наедно.

— Добре, ще дойда! — отвърна й храбро Врабецът. — Води ме! Не искам да живея вече при лошите човеци.

Двете птички се изгубиха към небето, прелетяха над широкото поле и пред тях се зачерня оголялата гора. Те навлязоха и спряха на висок дъб. От едната страна на дъба буря беше откъртила голям клон. Израненото място загнило и там беше се образувала хралупа. Сипката скочи вътре:

— Сип! Сип! Сип! — изчурулика тя весело. — Хайде, Врабчо, скачай и ти. Тук е моята къщица.

Наистина вътре беше сухо, топло и сгодно. Врабчо се зарадва от все сърце. После двете птички излязоха и натъпкаха гушите си със зрънца от сухите бурени и пак отлетяха на дъба. Но едва кацнаха и Врабецът видя как по снега тичат една след друга десет-петнадесет червеникави птици, прилични на дребни кокошки.

— Аха, яребичките. Добре дошли! Как сте, как сте, яребички! — извика им Сипката. Но същия миг запищя тревожно: — Сип! Сип! Сип! Лисица, бягайте, яребички!

Врабецът съзря, че през шубраките се промъква жълтеникаво четирикрако животно, прилично на куче, с остра муцуна и дълга рунтава опашка. То издебна яребичките, скочи и захапа една. Другите пръхнаха и се разбягаха с писък.

— Това ли ти е прехвалената гора? — рече Врабецът, цял разтреперан от страх. Но недоизрекъл още, и над тях се изви черна сянка на сокол, и двете птички побягнаха назад, към дъба.

Врабецът това и чакаше. Той подскочи пръв и се сгуши чак на дъното, а Сипката, като по-храбра, сви се накрая до него и скоро заспа. Но Врабецът не мигна до полунощ. А едвам задряма и го пробуди страшен вик.

— Бух-ху! Бух-ху! — изгърмя нещо и догдето той се опомни, изплющяха широки криле и над хралупата се показа рогата глава, с две големи жълти кръгли очи, които светеха като прожектори. Главата се пъкна бързо в дупката и острият закривен клон измъкна Сипката.

В гората настана пак страшна тишина. Врабецът едва дочака да съмне и не видя как се озова в селото.

— Брей, Врабчо, ти още ли си бил жив! — посрещнаха го другите врабци радостно. — А пък ние бяхме си помислили, че и ти си загинал вчера.

— Ами къде се беше скрил бе, Врабчо, та те нямаше никакъв от вчера?

— В гората бях.

— В гората ли? Е, как е там? По-добре ли е оттук?

Старият мъдрец поклати глава, изду гуша и се провикна с все сила:

— Чиф! Чиф! Чиф! Да ви кажа ли — дето са човеците, там е най-добро, само че отваряйте си очите и пазете се от пушката на ловеца!... Чиф! Чиф!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.